

*Nepamätá si ho.
Jej telo však áno.*

MÔJ TEMNÝ PRINC

BESTSELLEROVÉ AUTORKY PODĽA WALL STREET JOURNAL

*Parker S. Huntington
L. J. Shen*

metafora

MÔJ TEMNÝ
PRINC

Parker S. Huntington
L. J. Shen

Parker S. Huntington
L. J. Shen

MÔJ TEMNÝ PRINC

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 364. publikáciu.

Z anglického originálu *My Dark Prince*, vydaného v roku 2025 vydavateľstvom PSH Publishing,
preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Barbora Nosková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 480
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2025. MY DARK PRINCE by Parker S. Huntington & L.J. Shen

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior consent of the publisher, except in the case of brief quotation embodied in critical reviews and certain other noncommercial use permitted by copyright law.

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead; events; or locations is entirely coincidental. The authors acknowledge the trademark status and trademark owners of various products, brands, and/or restaurants referenced in the work of fiction. The publication/use of these trademarks is not authorized, associated with, or sponsored by the trademark owners.

The moral rights of the author have been asserted.

Cover Design: Parker S. Huntington

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-134-8 (ePub)
ISBN 978-80-8305-133-1 (pdf)
ISBN 978-80-8305-132-4 (print)

Venujeme dievčatám, ktoré sa samy naučili,
čo je to láska...
Z rozbitých kúskov ste urobili brnenie
a z jaziev príbehy.

„Oddanému srdcu aj sto rokov
pripadá ako jeden deň.“

Šípková Ruženka

PROLÓG

Briar

Nie som hrdinkou vlastného príbehu.
No nie som ani jeho Antigonou.

Som vedľajšia postava, vystupujúca v knihách *iných* ľudí. Nechcené dieťa, ktoré vlastní rodičia považujú za nehodné lásky.

Žila som v tieni, uväznená medzi preplnenými stránkami cudzích príhod ako zvädnutá ruža. Kým ma nevytiahol z dusivého papiera a nezaspal svetlom, až som rozkvitla do osoby, o ktorej vedel, že ňou môžem byť.

Oliver von Bismarck.

Môj najlepší priateľ. Moja tajná láska. Moja prvá láska...

A dnes? Môj úhlavný nepriateľ.

Ollie možno zabudol, ale ja si pamätám jazvy, ktoré mi zanechal. Hovorí sa, že najlepšou pomstou je nebyť ako váš nepriateľ. Vyrástla som a stala sa milou, spoľahlivou a zodpovednou osobou. Všetko, čo jemu chýba.

Vďaka nemu už nie som ruža.

Som trň.

1. KAPITOLA

Briar Rose

V štrnástich rokoch

N*ie je tu. Prestaň ho hľadať.*

Odvrátim hlavu od oslavy a prinútim sa sústrediť na vlny, ktoré sa zmietajú pod zlovestne vyzerajúcim mesiacom. Sedím na dláždenej terase zámku Château de Chillon a spoločnosť mi robí obloha posypaná hviezdami.

Navôkol mňa bzučia ľudia – tancujú, flirtujú, смеjú sa, *žijú naplno*. Napriek tomu som sa nikdy necítila taká osamelá.

Každé leto rodina von Bismarckovcov usporadúva veľkolepý ples na oslavu príchodu do Švajčiarska. Stovky európskych aristokratov a magnátov sa stretnú v prepychovom stredovekom zámku pri Ženevskom jazere, aby sa pochválili vzťahmi s jednou z najstarších kráľovských rodín na svete. Dvaja z nich sú moji namyslení rodičia.

Oliver tu už mal byť, blúdiť po sálach alebo vymýšľať nejaký prepracovaný žart. Až keď by ho mal pripravený, veľkolepo by vstúpil do sály a ani o sekundu skôr.

Nehľadaj ho. Ovládaj sa.

Príliš neskoro.

Moje zradné telo koná samo od seba a otočí mi hlavu späť k centru diania, aby som v dave hľadala tie zlatisté kadere a zvedavé oči.

Tanečníci zaplnili vonkajšiu sálu do posledného miesta a znemožňujú mi ho spozorovať. Pastelové plesové šaty sa vlnia po dlažbočných kockách ako oblaky cukrovej vaty a s ľahkosťou sa víria.

Zo stupňovitého pódia nás barokový orchester zabáva zvučnými tónmi skladby *Maškaráda* od Arama Chačaturjana. Je to jeden z mojich obľúbených valčíkov.

Uhladím si sukňu ružových šiat, aj keď viem, že rodičia ma nebudú karhať za to, že som si ich zašpinila na odkrytej terase. Aby postrehli moju zjavnú neúctu k saténovým šatám, museli by si najprv všimnúť, že vôbec existujem. To je neprihodná skutočnosť, na ktorú sa snažia zo všetkých síl zabudnúť.

Nazriem pod verandu. Ak by som spadla, dopadla by som na strechu a potom by som sa kotúlala po štrku. Letela by som z výšky desiatich, možno dvanástich poschodí. Dost' na to, aby ma to zabilo. Obrátim sa k rodičom, ktorí stoja vedľa svojich priateľov pár metrov odo mňa.

Nevšímli si, že sedím na okraji.

Vôbec ma nevnímajú.

„Takže...“ Žena v olivových šatách a s pohárom šampanského v ruke sa pozrie na mojich rodičov. So snobským prízvukom pridáva do slov slabiky aj tam, kde žiadne nie sú. „Kam plánujete ísť teraz, keď sa podarilo rozbehnúť pobočku v Zürichu?“

Otec pracuje pre Luxor Trust, investičnú banku, ktorá sa špecializuje na „masírovanie gulí bohatých debilov“. To sú jeho slová, nie moje. Má na starosti manažment a jeho pracovná náplň zahŕňa nekonečné podlizovanie sa, otváranie nových pobočiek, aby uspokojil medzinárodný dopyt Luxoru, a ťahanie našej rodiny so sebou do všetkých kútov sveta, kde žijú miliardári.

Odkedy som nosila plienky, dôvernú známosť pociťujem najmä k vnútru cestovného kufra. Domov je pre mňa abstraktný pojem. Niečo, čo majú ostatné deti. Za štrnásť rokov som už stihla žiť v Londýne, Tokiu, Paríži, Montreale, Zürichu, Rijáde a Budapešti.

Napriek tomu, že mám americký pas, v Spojených štátoch som strávila možno pár mesiacov za celý život. Keď sa ma ľudia pýtajú, odkiaľ som, odvetím, že z New Yorku. No pravda je taká, že nepochádzam odnikadiaľ. Môj príbeh nemá začiatok.

Nie, ak tomu Oliver von Bismarck zabráni. Alebo skôr – ak sa mi ho podarí presvedčiť...

„Och, ani mi nespomínaj naše ďalšie dobrodružstvo.“ Mama si prejde upravenými prstami po čiernych vlasoch a druhou rukou potiahne otca za

oblek značky Prada. „Jasonova firma chce, aby otvoril novú pobočku v Buenos Aires. Vieš, ako veľmi to mesto milujem. Som napoly Argentínčanka.“

„Ako znáša Briar Rose neustále sťahovanie sa?“ Manžel ženy v olivových šatách jemne zamieša vínom v pohári. „Fabienne a ja sme sa kedysi na tri roky presťahovali na Aljašku. Ako inak – pre pracovné povinnosti. Deti boli napajedené. Pre tínedžerku to musí byť ťažké.“

„V škole vyniká.“ Mama sa vystrie ako svieca. Robí to vždy, keď príde reč na jej najmenej obľúbenú tému – mňa. „Učí ju doma skupina najlepších európskych učiteľov a budúci týždeň dokončí kurz multivariabilnej matematiky na Oxforde. Inštitút Le Rosey ju minulý rok dvakrát oslovil, že by ju radi prijali, ale pri tom, ako často sa sťahujeme...“ Cez zovreté zuby si nútene povzdychne. „Je ťažké sa k niečomu zaviazat.“

Vynechala, že som sa na ten kurz prihlásila iba preto, lebo som počula, že Oliver bude týždeň v Birminghame. Iba hodinu vlakom z Oxfordu.

Ani sa nesnažíš tváriť, že si nad vecou, Briar Rose.

Tá loď odplávala, keď som začala prehľadávať bulvárne plátky v snahe nájsť správy o rodine von Bismarckovcov medzi pochybnou konzumáciou avokáda kráľovskou rodinou a mediálne sledovanými hollywoodskymi rozvodmi.

Žena v olivových šatách poklepe mamu po ramene. „Briar Rose bola vždy bystré dieťa. Nikdy som o nej nepochybovala.“

Na rozdiel od tejto cudzinky si nenahováram, že mamín výpočet mojich akademických výsledkov je žiarivá päťhviezdičková recenzia na moju osobu. Nie, keď z nej defenzívnosť vyteká ako voda z prasknutej hrádze. Jediný závan vetra a mama by sa zrútila, taká je stuhnutá.

Žena pokrúti hlavou a predstiera súcit. „Ako sa jej darí nadväzovať vzťahy?“

„Čo sa týka kamarátov...“ Mama stisne pery tak silno, že by nimi rozdrvila diamanty. Z tváre jej zmiznú akékoľvek stopy po prívetivosti. „Od prírody je trochu plachá a tichá. Nemyslím si, že jej na tom až tak záleží.“

Záleží mi na tom, mami. Dbám na to tak veľmi, až ma to dusí.

„A nemôžeme predsa kvôli dieťaťu prestať žiť.“ Otec vytrhne mame z ruky pohár so šampanským a odloží ho na podnos prechádzajúceho čašníka. „Tento nový prístup k výchove detí nie je pre nás. Dnes ľudia vychovávajú rozmaznaných faganov.“

Oči ma pália. Snažím sa sústrediť na tancujúce páry, aby som prehlušila bolesť. Pod vrstvami látky pohybujem nohami do rytmu valčíka a pri každom otočení kopnem do zábradlia verandy.

Pravá noha dozadu, ľavá noha do strany, obe nohy spolu... Ľavá noha dopredu, pravá noha do strany... A znova...

Svaly mi brnia. Každá kosť v mojom tele chce tancovať. Dôkladne sledujem ľudí, ako sa krútia, skláňajú a hojdajú a z ich smiechu mi behá mráz po chrbte.

Buenos Aires.

O ich plánoch počujem prvýkrát. Jason a Philomena Auerovci by nikdy nedovolili *dietťaťu* klásť otázky iba tak – a už vôbec nie otázky o budúcnosti, nad ktorou majú úplnú kontrolu.

„*Také sebecké otázky rozčulujú tvojho otca,*“ karhá ma mama vždy, keď nadhodím tému našich neustálych sťahovaní. „*Nehanbíš sa za to, aká si nevďačná a rozmaznaná? Myslíš si, že všetky deti žijú v takom luxuse?*“

Nie, vôbec si to nemyslím.

Problém je v tom, že netúžim po značkovom oblečení, penthouse v mrakodrape ani po honosných reštauráciách. Chcem mať pri sebe verných priateľov, jesť domáce jedlá a hrať karty s rodičmi počas lenivých prázdninových večerov.

Veci, o ktorých Oliver von Bismarck vymýšľa príbehy – také krásne a cudzie, že neverím v ich pravdivosť. A predsa zúfalo dúfam, že môžu byť reálne.

Jedného dňa to všetko budem mať.

Šťastie. Slobodu. Blízkyh priateľov, ktorých budem považovať za rodinu.

Mama si vzdychne. „V každom prípade sme našli riešenie.“

O tom nič neviem. Riešenie? Na moju osamelosť? Možno mi konečne dovolia mať psa.

„Áno?“ Otočím k nim hlavu a práve včas zbadám, ako sa žena v olivových šatách nakloní dopredu. „Čo ste vymysleli?“

Otec si narovná manžetový gombík, aby sa náš rodinný erb postavil do vertikálnej polohy. „Briar Rose bude od septembra chodiť do Surval Montreux.“

Krv mi stuhne v žilách. Surval Montreux je internátna škola iba pre dievčatá. Vo Švajčiarsku. Opúšťajú ma. Ani sa o tom so mnou nerozprávali.

„Survál Montreux?“ Žena sa zachveje a ustúpi, akoby ju tá predstava odradila. „Prečo nie Le Rosey?“

Mama sa pohráva s perličkami Mikimoto na kľúčnych kostiach a blúdi pohľadom po miestnosti, akoby ju rozhovor nudil. „Nemôžeme ju predsa nechať pobehovať bez dozoru s chlapcami po Európe, no nie?“

Preklad: prečo riskovať škandál, keď moja dcéra môže byť jednoducho nešťastná?

Otec položí dlaň na mamin chrbát a hľadá na ňu, ako keby bola jedinou osobou v jeho živote, na ktorej mu záleží. A aj je. Ja pre neho neexistujem.

„Bude to lepšie pre všetkých.“ Hľadá jej chrbát cez šaty od Oscara de la Renta. „Naša posledná zastávka bola v Zürichu a Briar Rose hovorí výborne po francúzsky. Škola ponúka systém uznávaný v USA, takže s prestupom nebude žiadny problém. Bude mať množstvo príležitostí spoznať nových priateľov.“

Posielajú ma do internátnej školy.

Bez rozmýšľania ma odvrhnú do Európy a sami sa odsťahujú do Južnej Ameriky.

A najhoršie na tom je, že hoci sa trasiem od zúrivosti a strachu, nedokážem sa im postaviť. Zasiahnuť. Povedať im, že za žiadnych okolností sa dobrovoľne nevzdám života s nimi. Nie preto, lebo sú skvelí rodičia, ale preto, lebo si s nimi spájam jediný pocit normálnosti. Aj keď je mizerný a úbohý.

„Maznáčik?“ Známy tenorový hlas ma vytrhne z lepkavých dechtových myšlienok. Hlavu otočím smerom k hlasu.

Jeho majiteľ sa ku mne pomaly približuje, oblečený v obleku šitom na mieru. Ľudia okolo nás sa zastavia, aby sledovali jeho pohyby, ale on upiera oči iba na mňa.

Prepletú sa nám pohľady a kútiky úst mu zdvihne jeho typický šibalský úsmev.

Obleje ma divoká radosť. Jej dotyk je letmý ako ľahučký bozk, ale ja sa ju nesnažím zachytiť. Viem, že sa vráti.

Lebo konečne prišiel *on*.

Oliver von Bismarck.

Gróf z Korutánska.

Najstarší syn Felixa von Bismarcka, vojvodu z Korutánska.

A moja osobná skaza.

2. KAPITOLA

Briar Rose

Hermes. Toho mi pripomína. Gréckeho boha plodnosti, hudby a podvodu. Všetkého, čo je nemravné. S kučerami farby pšenice, modrými očami a aristokratickými črtami. Jedinou drobnou nedokonalosťou Oliverových božských rysov je, že mu vzadu na hlave vlasy rastú do rôznych smerov. Ten vír vlasov vnímam ako svoje súkromné víťazstvo. Slúži ako dôkaz, že je smrteľný rovnako ako my, že nie je úplne mimo sveta ostatných.

Ollie zvráští obočie. „Hej, čo sa deje?“ Chytí ma za ruky a odtiahne ma od krajnej časti terasy. „Sedíš nebezpečne blízko k okraju a vyzeráš, že sa čochvíľa rozplačeš.“

Naozaj mám slzy na krajíčku. Rodičia ma chcú nechať vo Švajčiarsku. Plánovali mi to niekedy povedať? Alebo sa jedného dňa zobudím v prázdnom dome?

Pot mi steká po dlaniach. Ak by som teraz dokázala cítiť aj niečo iné ako absolútny šok, viem, že by boli z paniky studené ako kocky ľadu. Najradšej by som mu všetko povedala. No zároveň mu nechcem nič prezradiť. Oliver von Bismarck je koniec koncov jediný človek na svete, ktorý ma považuje za niečo viac ako iba náhodnú známosť. Nechcem ho zatažovať svojimi problémami. Naše spoločne strávené letá majú byť zábavné. *Bezstarostné.*

Prinútim sa zasmiať, vstanem a oprášim si zadok od štrku. „Naozaj?“

„Áno. Rozteká sa ti očná linka. Nehovor mi, že je to nový trend. Minulé leto fičali predĺženia nosných chĺpkov. Nikdy nepochopíš, aká trauma je vysadnúť z dlhého letu a nájsť letiskovú halu plnú chlupáčov. Myslel som si, že som pristál na nesprávnej planéte.“

Takmer ma rozosmeje a otočím sa, aby som si pretrela oči, ktoré mi naličila mamina vizážistka. Zosype sa na mňa všetka pozornosť davu. Nikdy si na to nezvyknem. No ani nemusím. Stáva sa to iba vtedy, keď ma sprevádza Ollie. Má vlastné gravitačné pole, a keď sa priblíži, nikto sa nedokáže vytrhnúť z jeho dosahu.

„Pália ma oči. Asi som bola príliš blízko ohňovej šou, čo sa koná dole.“ Prechádzam medzi zvedavými pohľadmi a bezcieľne blúdím. „Čo chceš robiť?“

Vždy objavujeme nové miesta, vkrádame sa do kuchýň a kradneme tortu, keď sa personál otočí chrbtom. Mali sme nevyslovenú dohodu, že celé leto strávime spolu. Naši rodičia vlastnia domy pri jazere, tri pozemky od seba. Každý rok s napätím čakám, či Oliver nezmení názor, neodíde na letný tábor alebo jednoducho nezostane so svojimi kamarátmi z okolia Washingtonu, D. C. Vždy sa však vráti ku mne.

Ollie ma dobehne a vďaka svojej výške sa mi týči nad hlavou. „Najprv si zatancujme.“ Chytí ma za ruku a vytiahne ma na tanečný parket.

Narazím mu do hrude a jemne zalapám po dychu, neschopná zdvihnúť pohľad a pozrieť sa mu do očí. Je neuveriteľne krásny, ale zároveň je to aj môj najlepší kamarát. Vlastne aj jediný.

Som presvedčená, že Ollie v pätnástich rokoch pobozkal už veľa dievčat, a to podozrenie ma rozzúri. Chcem, aby bol prvý chlapec, ktorého pobozkám, ale možnosť stratiť to, čo máme, ma desí.

„Zatancujme?“ odfrknem a snažím sa vymaniť z jeho zovretia. „Veď nenávidíš tanec, Ollie.“

„Nemôžem predsa premeškať šancu zosmiešniť ťa.“

„Zosmiešniš jedine tak sám seba.“

Lož. Ak by chcel, mohol by súťažiť ako profesionál. Hneď ako začal chodiť bez toho, aby padal, ho pruská babička, šesťnásobná víťazka tanečného festivalu Blackpool, naučila základy valčíka.

„Som príliš očarujúci.“ Odvedie ma do stredu tanečného parketu a zastaví sa. „Aspoň v niečom musím byť zlý.“

Skloní hlavu a pozrie na mňa. V očiach mu žiari šibalský lesk a na perách hrá nebezpečný úsmev. Srdce sa mi zatrepoce ako krídla motýlov. Ak rodičia odídu, je toto posledné leto, ktoré strávime spolu? Pri tej myšlienke mi stiahne žalúdok. Zahodím ju za hlavu a položím mu dlaň

na vystretú ruku. Hneď ako sa jeho prsty ovinú okolo mojich, pieseň utíchne.

Rýchlo odtiahnem ruku a dúfam, že moje líca nepreznadia, ako sa hanbím. „Tomu hovorím šťastie.“

Vystrie sa, ako keby to bolo úplne prirodzené, a chytí ma za ruku. „Počkaj.“

Na znamenie začne orchester hrať Čajkovského *Šípkovú Ruženku*. Jeho smiech mi zvoní v ušiach ako zvonkohra. Dopustím sa chyby, že na neho pozriem práve v okamihu, keď sa mu rozžiari tvár. Je príliš krásny. Aké nespravodlivé. Mal by byť škaredý ako hriech. Potom by som ho mala iba pre seba a stále by som ho milovala rovnako, ani o trošku menej. To bolo Oliverovo najväčšie tajomstvo. Jeho nádherný zovňajšok sa nemohol rovnať tomu, aký dokonalý bol vo vnútri.

Objíme ma okolo pliec a pritiahne si ma bližšie k sebe. „Ale, ale, nie je to tvoja pieseň?“

„Moja pieseň?“ Zažmurkám a zúfalo sa snažím vrátiť do prítomnosti. Zabudnúť na bombu, ktorú na mňa rodičia hodili pred Ollieho príchodom.

„Áno. Si predsa spiaca kráska, trdlo.“

„Som úplne čulá... Hoci zdriemnuť si nikdy nie je na škodu,“ zažartujem, cítim sa nepríjemne, keď nám staršie páry ustupujú z cesty a ich pohľady spočívajú na našich ladných pohyboch.

Navonok to musí vyzeráť, ako keby sme to s Olliem nacvičovali celé roky. Pohybujeme sa ako riek, ktorá sa vlieva do oceánu, krútime sa a vírime sa, naše telá sú pevne prepletené. Na jeden sladký okamih predstieram, že je môj a ja som jeho. Že ma rodičia neznadili. A že poznám a vždy som poznala lásku domova – takého, ktoré nemá len adresu, ale najmä bijúce srdce.

„Voláš sa Briar Rose rovnako ako princezná.“ Ollie ma nakloní a natiahne ruky. „A navyše aj tak vyzeráš.“

„Je to vymyslená postava, Oliver.“ Zdvihnem nohu a špičkami sa šplhám k oblohe.

Ludia okolo nás tleskajú. Pred piatimi minútami si ma nikto nevšimol, hoci ma od smrti delil len krôčik.

„No a? Si ako dvojčka princeznej z disneyovky.“ Zahľadí sa na mňa hladnými očami. „Dlhé plavé vlasy, oblúkové obočie, ružové pery.“ Zastaví sa a zamračí sa, aby lepšie preskúmal moju tvár. „Nemáš nechty.“

Tentoraz si vyslúži úprimný smiech. Tľapnem ho po hrudi. Podarilo sa mu rozosmiať ma aj po tom, čo som sa dozvedela. Oliver ako vždy dokázal nemožné.

„Mám nechty.“ Zamávam mu rukami pred tvárou, aby som dokázala, že mám pravdu.

„*Sotva*. Obhrýzaš si ich ako nejaké koláčiky.“

„Mám stresujúci život, jasné?“

„Chápem. Je ťažké byť taká krásna a múdra, keď sú všetci okolo teba priemerní. Mám ten istý problém. Mali by sme založiť klub.“

Hrudníkom mi prebehne ďalšia vlna smiechu. „Daj mi pokoj. Si otravný.“

„Rozosmial som ťa.“ Jeho oči sa zaiskria humorom. „Vedel som, že to dokážem. Som neodolateľný.“

Ani nevieš ako.

Znova ho chytím za ruku a vytriezviem. „Aký si mal rok?“

„Hm, no počkaj.“ Urobí so mnou záklon, takže moje prsia má na úrovni očí. Aj keď prsia sú veľmi nadnesený výraz pre to, čo vlastním. „V škole to bolo fajn. Otec stavia ďalšie tri hotely v Japonsku, takže doma netrávi veľa času.“

„Aké to je?“

„Nikto si to nevšimol.“

Je mi jasné, že žartuje, keďže svoju rodinu nadovšetko miluje. V našich kruhoch ľudia zaobchádzajú so svojimi rodinami ako s kartami, ako s niečím, čo sa dá podľa potreby zamiešať. Napriek všetkým predpokladom sa von Bismarckovci mali navzájom radi.

Našpúlím pery a prstom mu prejdem po zápästí. „Je mi ľúto, že si strávil rok bez otca.“

Oliver bezstarostne pokrčí plecami. „Práca je práca. Navyše mi kúpil darček, aby mi vynahradil, že ma opustil v takom citlivom veku, a je to niečo úžasné.“

„Nechaj ma hádať. Tajné dvere?“

„Po prvé, to bolo na vrchole môjho vianočného zoznamu už pred rokmi. Po druhé, *Lev, šatník a čarodejnica* je klasika.“ Otočí ma tak rýchlo, že mu zaryjem prsty do ramena. „Kúpil mi dom. Na ulici Dark Prince Road, teda na ceste temného princa.“

Rok čo rok Oliver lamentuje nad tým, že jeho dvaja najlepší priatelia bývajú na tej istej ulici, zatiaľ čo on býva v malebnom sídle s veľkosťou

tisícšesťsto štvorcových metrov na opačnej strane Potomacu v Marylande. Božechráň, aby bez neho spôsobili nejaký rozruch, nehovoriac o tom, že Zachary Sun je upätý, akoby mal triesku v zadku, a Romeo Costa by nenašiel zábavu ani s GPS, kompasom a *Objaviteľkou Dorou* na rýchlej voľbe. (To sú Ollieho slová, nie moje. Nikdy som ich nestretla a, úprimne povedané, tá možnosť ma desí. Vážne. Olliemu raz vykĺzlo, že Romeova rodina zanechala za sebou toľko mŕtvych, že by zaplnili celý kruh pekla.)

„Dom?“ zopakujem a snažím sa potlačiť závistlivú bolesť, ktorá mi rastie v hrudi. Predstava, že by som žila blízko ľudí, ktorí ma milujú, mi zaplaví oči slzami nežičlivosti.

„Najväčší na ulici. Mama hovorí, že v ňom môžem bývať hneď, ako dovŕším osemnásť – pod podmienkou, že každý utorok prídem na návštevu a nechám tam prespať Seba.“

Trináštročného Ollieho mladšieho brata zaujíma iba rodina a veslovanie. So Sebastianom si rozumieme, ale pripadá mi trochu príliš chladný a hrubý na bežnú spoločnosť.

„Susedia budú ľutovať deň, keď sa tam nastahovali.“

„Pani Costová už volala mame a prosila ju, aby si to rozmyslela. No už je neskoro. Stihol som tam dať vybudovať stajňu.“

„Na čo?“

Ako poznám Olivera, môže to byť krycí názov pre čokoľvek od ateliéru na výrobu smradľavých bômb až po minipivovar. Má tendenciu rešpektovať svoje rozmary a robiť si, čo chce iba preto, lebo môže. Keby do internátnej školy poslali Olivera, pravdepodobne by si najal niekoho, kto by tam chodil namiesto neho, alebo by školský areál využil ako základňu pre revolúciu.

Ollie nakloní ruku a nenápadne mi upraví držanie tela. „Rodičia mi kúpili nového koňa, ktorý každý deň vyprodukuje toľko hnoja, koľko sám váži. Navyše ten dom je pri vode a Seb tam chce trénovať.“

„Stále je taký smiešne dobrý vo veslovaní?“

„Podľa mňa mieri na olympiádu.“

„A čo pólo?“

„Dará sa nám. Vyhrali sme národný šampionát.“ Ollie svoj úspech nahlaŕčí pokrčením pleca. „A čo ty, Maznáčik?“ Žmurkne na mňa. „Zlomila si tento rok nejaké srdcia?“

Neviem, či to myslí vážne, alebo si zo mňa robí randu. Určite vie, že nemám žiadnych priateľov, nieto ešte obdivovateľov.

„Momentálne sa učím latinčinu a mandarínsku čínštinu. Rodičia vravia, že mi to pomôže pri prihláškach na vysokú.“ V mysli sa prehrabávam ďalšími novinkami, aby som našla niečo, čím by som na neho zapôsobila a nebolo to úplne biflošské a deprimujúce. „Aha, a tieto šaty som si ušila sama. Vzadu som pokazila jeden alebo dva stehy, ale inak vyzerajú celkom k svetu, však?“

„Sú perfektné.“

Odražím sa nohou dozadu a potom dopredu. „Ďakujem.“

Znova nás zatočí. „Mimochodom, ty tiež.“

Zakloním hlavu a zasmejem sa. „To hovoríš iba tak.“

„Nikdy nič nehovorím iba tak.“ Zvážnie mu tvár a pery sa mu stiahnu do rovnej čiary. „Myslím to smrteľne vážne, Maznáčik.“

Tesne pred koncom pesničky spomalíme, až zastavíme. V ušiach mi znie nadšený potlesk. Zmätene sa rozhliadnem. Okolo nás sa vytvoril kruh ľudí, ktorí nám poskytli súkromný priestor na tanec. Skúmam skupinu úsmevov a hľadám tváre svojich rodičov, ale nevidím ich. Medzitým Felix a Agnes von Bismarckovci zahŕňajú svojho syna nežnými pohľadmi. Srdce mi bije ako o život. Kde sú moji rodičia? Prečo na mňa nikdy nie sú hrdí?

„Pod.“ Oliver ma chytí za ruku. „Chcem ti niečo ukázať.“

Prederieme sa hustým davom, prešmykneme sa okolo súkromného vchodu a zbehne po úzkych kamenných schodoch. Ako vo všetkých stredovekých sídlach, ani tu pekné počasie nedokáže zahnať vlhký vzduch a mrazivý chlad.

„Spomaľ.“ Vyhrniem si sukňu, aby som o ňu nezakopla na schodoch. „Mám topánky na podpätkoch.“ Nie sú vysoké, ale predsa. Nedokážem držať krok s Oliverom, keď máme prepletené prsty a on ma takmer ťahá k nášmu cieľu.

„Téda, si pomalšia ako mŕtvy slimák.“ Otočí sa, zdvihne ma ako na svadobnej ceste, akoby som nič nevážila, a zbehne po schodoch.

Oviním mu ruky okolo krku. „Tak po prvé, si *drží*.“

Jeho hrud' sa zachveje smiechom, ale neodpovie mi.

Hlas stíšim na šepot. „Po druhé, kam ideme?“

„Seb našiel skrýšu s alkoholom a je veľkolepá.“

Priam sa vznášame po ďalšom schodisku. Nie je to prvýkrát, čo počas letnej párty ukradneme alkohol. Začali sme v deň, keď som mala jedenásť a omylom som namiesto jablčného džúsu vypila mamino víno. Nikdy sme sa naozaj neopili, ale zakázané ovocie chutí vždy najlepšie.

O šesť poschodí nižšie vybehneme von. Ollie ma postaví na zem a znovu ma chytí za ruku. Vrhne sa smerom k vinici, chichoceme sa, lapáme po dychu a zakopávame o vlastné nohy. V tme nás vedú žlté fakle. Silná hudba rozoznieva zem pod našimi nohami, špina mi zamazala lem šiat, na ktorých som pracovala týždne, a Ollie niekde po ceste stratil kravatu. Kráčam za ním a rukou stále pevne zvieram jeho dlaň.

„Počkaj, až to uvidíš.“ Jeho slová tancujú vo vzduchu, hudba a svetlá slabnú, čím ďalej bežíme. „Našiel aj debnu starých kníh.“

„Vzal knihy?“

„Hej.“

„Veď ani nečíta.“

„Dúfame, že v nich budú nejaké nemravné scény.“

Utekáme ešte pár minút, kým dorazíme k opustenej stajni na druhom konci pozemku. Dosť ďaleko od párty – a od mojich rodičov – na to, aby som mohla znova dýchať. Teda hneď, ako sa upokojím po behu.

Ollie pôsobí, že sa vôbec nezadýchal. Zapne blesk na mobile a kráča predou mnou ako s baterkou. „Dočerta. Na niečo som zabudol.“ Strčí si telefón do úst, pridrža ho zubami a z vnútorného vrečka smokingu vytiahne pokrčenú koralovú ružu. S úsmevom mi ju vloží do vlasov a následne znova chytí telefón do ruky. „Ruža pre Briar Rose.“ Žmurkne na mňa. „Nemyslela si si, že zabudnem, však?“

Potrasiem hlavou. Vedela som, že nezabudne. Nikdy to nedopustil. Oliver začína každé leto tým, že mi daruje ružu, aby mi pripomenul, kto som. Je to naša dohoda, ktorú máme odvtedy, ako som v siedmich rokoch utiekla z domu, aby som sa stretla so starými rodičmi. Mama a otec mi to nikdy nedovolili. Nazývali ich zlým vplyvom, zlatokopmi a „bielym odpadom“.

Oliver plecom potlačí posuvné dvere vinice. Privíta nás zaprášený betón a rad drevených výklenkov. V momente, keď vojdeme dnu, mi do nosa udrie vôňa starého dreva a zaschnutého moču.

„Seb?“ Ollieho hlas sa odrazí od stien.

„Tu som.“ Hravý tón hlasu prichádza z posledného výklenku.

Nájde ho, ako sa opiera o drevenú stenu a popíja otvorenú fľašu vína. Sako má prehodené cez plesnivý bal sena, úplne ignorujúc jeho cenu. Na sebe má rozopnutú košeľu, ktorá odhaľuje zlatistú hrud', štíhlu a opálenú od rokov náročného veslovania. Kým Olivera by ste si mohli zmýliť s gréckym bohom, Sebastian vyzerá ako postava z renesančného obrazu.

Ollieho mama mu raz vysvetlila, že jeho meno ju oslovilo cestou na dovolenku v Toskánsku tesne pred jeho narodením. Museli núdzo pristáť v Británii a rozhodli sa zastaviť v Londýne. Osud ju zaviedol k slávnemu obrazu *Umučenie svätého Sebastiana*, kde hľadala do očí mučeného svätca, utrápeného a neochvejného, a rozhodla sa, že po ňom pomenuje svojho syna.

Bez svalov a mohutnej postavy by bol Sebastian takmer dievčensky pekný. Dlhé mihalnice, hravé plavé kučery a veľké oči farby jasnej letnej oblohy považuje za otrepané doplnky. To je na Sebovi zvláštne. Nosí v sebe niečo tragické. Presne ako ten svätec. Strachujem sa o neho pre jeho arogantnú tvrdohlavosť.

„Ahoj, BR.“ Seb mi namieri baterku na tvár. „Vidím, že si sa zbavila toho hrozného strojčeka.“

Uškrniem sa pri jasnom svetle a všimnem si vedľa neho debnu plnú kníh.

„Ak chceš mať zuby v poriadku, radšej si dávaj pozor na to, ako s ňou hovoríš,“ varuje ho Ollie.

„No tak.“ Seb ho ignoruje a jemne poklope po zemi vedľa seba oxfordkami značky Berluti. „Môžem ti ponúknuť...“ Otočí fľašu vína a zažmurká na etiketu. „Domaine Leflaive Montrachet Grand Cru?“ Zaštikúta. „Alebo aspoň to, čo z neho zostalo?“

Pustím Oliverovu ruku. „Hm... prečo nie?“

„Ty si pil bez nás?“ Ollie vtrhne do výklenku, schmatne baterku a namieri ju na bratovu tvár. „Čo máš za problém?“

Seb zažmurká. „Zdravá zmes oslabujúcej úzkosti, sebakochybnosti a grandióznych predstáv.“ Fľaša pohltí jeho zívnutie. „A čo ty?“ Vždy sa mu podarí znieť ako tridsaťročný rozvedený muž na pokraji predčasnej krízy stredného veku.

Oliver pokrútil hlavou. „Ježiš, ty si na mol.“

Seb pokrčí plecami a znova si odpije. So smiechom sa zvalí na rohož zo zoschnutých listov. „Uprednostňujem výraz ,príjemne otupený“.

„Uvidíme, aké príjemné to bude, keď stráviš noc s tvárou v záchodovej mise a budeš zvracať cez ústa, nos a uši.“ Oliver zdvihne brata na nohy. „Smrdíš po alkohole. Mama s otcom sa poserú, keď ťa takéhoto uvidia.“

Jeho slová ma zasiahnu priamo do hrude a prepichnú ju zlou dusivou žiarlivosťou. Po prvé, pretože Ollie a Seb mali rodičov, ktorí sa o nich natoľko starali, že robili rozruch kvôli tajnému pitiu alkoholu pred dovršením dospelosti. Budú nasledovať tresty, rozhovory a dôsledky. Možno aj slzy. Po druhé, pretože viem, že to nikdy nezájde tak ďaleko. Ollie by nikdy nedovolil, aby to jeho rodičia zistili. Seba by schoval a sám by ho ošetroval, kým by sa nezotavil. V prípade potreby by vzal vinu na seba. Oliver a Sebastian sú k sebe nesmierne lojálni.

„Počúvaš ma vôbec?“ Ollie kopne Seba špičkou topánky. Ten odvetí hlasným zachrápaním, ktoré potvrdí, že zaspal. Oliver zafuní a vytrhne Sebovi fľašu vína z ruky.

Obráti sa ku mne a pokrčí plecami. „Dáme si?“